

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

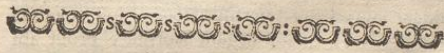
Quæstio 1. Quid sit, & quotuplex prædefinitio, seu decretum
prædefinitium actus voluntatis creatæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

causa necessaria prævisa iam est cæteris cunctis ad agendum requisitis instructa; præternaturaliter saltem potest Deus non absolute, sed conditionate decernere concurrere cum illâ sub aliqua conditione extrinsecâ ponendâ ab aliquâ aliâ causâ, præsertim liberâ. Dico, præternaturaliter saltem. Quia causâ necessaria instructa iam cæteris omnibus requisitis ex parte actus primi ad necessarium agendum connaturaliter est debitum decretum Dei determinatum, & absolutum concurrenti cum illâ. Quemadmodum etiam causâ liberâ instructa pariter cæteris omnibus requisitis ex parte actus primi ad agendum liberè connaturaliter est debitum decretum Dei indifferens cum illâ concurrenti. Si quando autem Deus decreverit cum causâ necessaria concurrere per decretum conditionatum, purificatâ conditione, transibit illud in absolutum quoad vim causatiivam; eundemque proinde præstabit effectum, ac si absolutum esset, iuxta dicenda de decretis conditionatis disput. 39. quest. 3.

DISPUTATIO 39.

De providentiâ Dei prædefinitivâ rerum.

OMne decretum Dei prædefinitio, seu decretum prædefinitivum vocari solet; sumptâ particulâ *præ*, prout denotat antecessionem temporis: quia nullum est in Deo decretum, quod per totam æternitatem non antecedit rem per ipsum designatam, sine statutam. In præsentî tamen disputatione præfilius usurpatâ particulâ *præ*, prout denotat antecessionem causalitatis, prædefinitivum vocamus, seu prædefinitivum decretum illud, quod ordine causalitatis præcedit rem decretam, seu prædefinitam. Acturique in ea sumus potissimum de prædefinitivis, seu decretis prædefinitivis actuum voluntatis creatæ.

QVAESTIO I.

Quid sit, & quotuplex prædefinitio, seu decretum prædefinitivum actus voluntatis creatæ.

Est desiderium, siue volitio efficax, quæ Deus in actum voluntatis creatæ tendit, volendo, ut ille existat. Nonnulli, tamen minus propriè, appellant etiam prædefinitivum actus in suâ causâ illud decretum, quo Deus non actum ipsum, sed causam eius efficacem decernit, quale est auxilium efficax respectu talis actus. Propriè tamen, & absolute loquendo, solum dici solet prædefinitio actus decretum, quod actum ipsum habet pro obiecto. Porro prædefinitio, siue decretum prædefinitivum actus illud duntaxat

desiderium actus vocatur, (accepto latè desiderio, iuxta dicta disput. 34. quest. 2.) quod efficax est: minime verò, quod est simplex: hoc enim sub decreti nomen non cadit.

Dividitur autem decretum prædefinitivum actus primo in decretum purè intentionium, decretum purè executivum, & decretum mixtum. Quæ divisio latè est iam exposita supra disput. 36. quest. 5. à num. 92. Recognoscatur ibi.

Secundò decretum prædefinitivum actus purè intentionium aut potest esse de actu prout libero, aut de actu prout necessario, aut de actu quoad substantiam præcisè. Erit de actu prout libero, si per illud intendatur vel coniunctum ex actu, & libertate eius ex æquò; vel actus prout subest libertati, seu prout connotans illam. Similiterque erit de actu prout necessario, si intendatur per illud vel coniunctum ex actu, & eius necessitate; vel actus prout subest necessitati, seu prout connotans illam. De actu autem quoad substantiam præcisè erit, si intendatur per illud sola entitas actus præscindendo à libertate, & necessitate; quas esse actui accidentales, & accessorias, supponimus ex sententiâ communi. Quæ divisio decreto purè executivum, vel mixto competere nequit: quia decretum quavis ratione executivum iuxta dicta loco citato nequit præscindere à circumstantijs, inter quas censetur libertas, & necessitas actus.

Tertiò decretum prædefinitivum actus purè intentionium præscindens à libertate, & necessitate, aut potest esse de actu secundum se sumpto, aut de actu prout consequibili per sola media libera; aut de actu prout consequibili per sola media necessaria; aut de actu prout consequibili per vitæ. (Recognosce similem divisionem intentionis finis datam supra disput. 36. quest. 3.) Dicitur autem media libera, quæ indifferentia sunt ad actum, & ad carentiam eius, actusque subinde libertatem non tollant, imo constituunt; media autem necessaria dicuntur, quæ cum actu connexa sunt, atque ideo eius libertatem evertunt, constituuntque necessitatem. Est quippe sermo de medijs executivis, atque adeò proximè, seu immediatè influxivis in actum ipsum. Nec putes, hanc divisionem confundi cum præcedente, quasi decretum actus ut consequibilis per media libera, aut per necessaria non præscindat à libertate, & necessitate: præscindit enim in sensu, in quo de decreto præscindente impræfentiarum sermo est. Nam aliud est, velle actum ut liberum formaliter, vel ut necessarium formaliter; aliud velle actum ut consequibilem per media libera, vel necessaria: priori enim modo aut simul cum actu amatur libertas eius, siue necessitas, aut amatur actus prout connotans libertatem, siue necessitatem actualem: posteriori autem modo tantum amatur aut simul cum actu possibilitas positionis eius per eiusmodi media, aut solus actus prout connotans talem possibilitatem. Et ideo, licet actus non possit amari ut liber simul, & necessarius: quia tale obiectum inuoluit contradiccionem: at potest amari ut consequibilis simul per media libera, & necessaria; quatenus simul est possibile, ut ponatur per hæc, & per illa; licet istæ duæ possibilitates non possint simul reduci ad actum. Stergo, decretum præcisivum quatuor dictis modis tendere posse in actum per illud prædefinitivum. Et quo-

quoniam Deus nequit decreto intentio decernere actum, nisi prouideat, se habere in sua potestate media efficacia ad eius executionem: necesse est, ut quoduis ex dictis decretis supponatur suapte natura efficaciam eorum mediorum, per quæ Deus videt, se posse cum effectu consequi actum, quem prædefinit, siue ea sint libera, siue necessaria, siue vtraque. Ex quibus medijs aut aliquod tantum, aut aliqua, aut omnia intra quoduis genus possibilis potest supponere decretum (suapte natura) licet non omnia, sed aliquod, vel aliqua ad eius executionem necessaria sint) iuxta scientiam vel vnus, vel plurium, vel omnium illorum, quam essentialiter præsupponit.

Quartò quoduis ex prædictis decretis aut potest esse absolutum ex parte obiecti, idest, absolute tendens in existentiam actus prædefiniti per illud: aut potest esse conditionatum ex parte obiecti, idest, tendens in existentiam actus sub hypothesi, quòd aliqua conditio detur.

Quintò quoduis rursus ex prædictis decretis aut potest esse determinatum, idest, tendens in vnicum actum determinatè sumptum: aut potest esse disunctiuum, idest, tendens in disunctum ex duobus actibus, seu, quod est idem, tendens in vnum, vel alterum duorum actuum sub disunctione. Quemadmodum autem est possibile decretum determinatum de vnicò actu; ita est possibile decretum determinatum de coniunctione ex duobus actibus, vel pluribus in quouis numero. Et quemadmodum est possibile decretum disunctiuum de disuncto ex duobus actibus; ita est possibile decretum disunctiuum de disuncto ex tribus actibus, vel pluribus in quouis numero.

Sextò quoduis iterum ex prædictis decretis aut potest esse de actu positiuo; aut de actu negatiuo, seu actus carentiæ æquiualentè. Dico æquiualentè. Quia Deus per volitionem formalem non potest tendere in carentiam, seu negationem entis, ut sæpe aliàs à nobis statutum est; tendere tamen æquiualentè in eam censetur per volitionem formalem entis negati. Itaque volitio efficax actus æquiualentè est prædefinitio carentiæ eius, utpotè, cuius causatiua suo modo est, cum ipsaque connexa essentialiter.

Septimò quoduis ex recensitis decretis prædefinitiuis aut de actu moraliter bono seu positiuo, seu negatiuo, aut de actu moraliter malo potest excogitari, aut etiam de actu moraliter indifferente, si talis est possibilis. De quibus omnibus in sequentibus sigillatim agendum est.

QVAESTIO II.

Virum decretum Dei prædefinitiuum actus voluntatis creatæ absolutum, & determinatum cum ipsius actus libertate coherere possit.

Sermo est in hac quaestione tum de decreto per se immediatè executiuo quouis modo; tum de decreto purè intentiuo actus prædefiniti. Decretum executiuum antecedens, adeoque prædefinitiuum actus voluntatis creatæ cum eius libertate bene componi, censent Thomistæ, & Scotistæ commemorati supra disput. 38. quæst. 2. Tale enim ponunt vtrique decretum Dei concurrenti cum voluntate creatæ. Tametsi Thomistæ addant insuper prædeterminationem ipsi voluntati impressam; quam negant Scotistæ, prout ibi dictum est. Communis tamen aliorum Theologorum sententia est, eiusmodi prædefinitioem executiuam cum libertate actus prædefiniti coherere non posse, iuxta ibi etiam dicta. Circa prædefinitioem autem purè intentiuam non concordant illi inter se.

Nam P. Vazq. omne decretum prædefinitiuum nostrorum actuum tanquam inimicum libertatis acerrimè rejicit; vbiunque incidit in illud. Ita 1. par. disput. 98. cap. 10. & disput. 99. cap. 3. & 3. par. disput. 23. cap. 10. & 11. sæpeque alibi. Pro qua sententiâ ardentè etiam pugnant Herice disput. 7. cap. 5. & disput. 19. cap. 2. & disput. 23. cap. 9. & Alarc. tract. 4. disput. 1. cap. 6. & seqq. Pro eademque stant Martimon 1. par. disput. 19. sect. 6. Becan. 1. par. cap. 14. quæst. 5. Gasp. Hurtad. disput. 5. de Prædestin. diff. 12. Vvading. de Incarnat. disput. 9. num. 25. Soar. Lusitan. in suo Cursu philosoph. tom. 2. tract. 6. de Animâ disput. 2. sect. 5. s. 5. Carragena de Prædestin. discurs. 4. dub. 3. & discurs. 10. dub. 2. & alij apud ipsos; & apud Ruiz disput. 9. de Providen. lect. 1.

At P. Soar. ex opposito censet, decretum prædefinitiuum actus voluntatis creatæ supponens scientiam mediam de efficaciâ mediorum indifferentium optimè coherere cum libertate actus prædefiniti. Ita docet 1. par. lib. 1. de Prædestin. cap. 8. num. 18. & cap. 13. num. 9. & Prolog. 1. de Gratiâ cap. 5. num. 13. & cap. 6. & in Opusculo lib. 1. de Scientiâ absolutâ futurorum cap. 6. num. 6. & fusius lib. 3. de Auxil. cap. 7. & alibi. Loquitur autem Soar. de decreto tendente in actum formaliter vt liberum, vti videre est in loco citato de Auxil. Sequuntur autem hanc sententiam Fasol. 1. par. quæst. 23. artic. 4. dub. 4. Tann. disput. 3. quæst. 5. dub. 6. Ruiz tom. de Providen. disput. 6. & seqq. vbi latissimè prædefinitiones defendit. Granad. 1. par. controuers. 4. tract. 11. disput. 2. sect. 3. Franc. Amic. disput. 14. de Volunt. sect. 5. Franc. de Lugo lib. 1. disput. 39. cap. 3. Ribas tract. 6. disput. 3. cap. 1. Quiros tom. 2. disput. 8. & 9. Carleton. disput. 25. de Animâ, & disput. 41. de Deo, Ribad. tom. de Prædestin. disput. 18. & apud eos alij.

Inter has mediam, vt ipse vocat, sententiam